

IRAN, TEHERAN – julij 2015

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA RAZISKOVALNE IZMENJAVE

Sabina Vesnić (mail: sabina.vesnic@gmail.com – za kakršna koli vprašanja ☺), od 3.7. do 7.8.2015

Kraj izmenjave

Moja izmenjava je potekala v Teheranu, v bolnici Shariati, Tehran University of Medical Sciences (TUMS). Teheran, perzijska prestolnica, v katerem živi približno 14 milijonov ljudi, je eno izmed bolj kaotičnih velemest na svetu, v času bivanja se ti vsekakor prikupi, in je tudi dobro izhodišče za vsa ostala potovanja po tej veliki državi.

Pred odhodom si je potrebno urediti vizo na Iranski ambasadi v Ljubljani, priporočljivo vsaj kakšen mesec pred odhodom. Moj razgovor je trajal pet minut, sama sem zaprosila za 35 dni in ni bilo nobenih težav.

Komunikacija pred izmenjavo

Dodelili so mi dve kontaktni osebi, ki sta me že sami kontaktirali en mesec pred izmenjavo. Na voljo sta bili obe ves čas za vsa vprašanja.

Sprejem s strani tujih študentov

Preden sem pristala v Teheranu smo si vsi morali nadeti hejab (navadno ruta). Kontaktni osebi sta me pričakali na letališču ob 4h zjutraj. Tekom mojega bivanja v Iranu sta mi pri kakršnih koli težavah takoj priskočili na pomoč. Tudi druge študentke v domu so bile praktično vedno na voljo.

Na univerzi potrebuješ posebno izkaznico, to so nam uredili mentorji v bolnici (potrebna je slika z uradnim hejabom, ki ti ga priskrbijo tamkajšnji študentje).

Nastanitev in prehrana

Nastanjena sem bila v ženskem študentskem domu, približno 20 min stran (peš) od Shariati bolnice. V domu je pralni stroj, manjša trgovina, menza, fitness. Zelo blizu doma je še malo večja trgovina, in trgovina s sadjem/zelenjavo. S seboj je dobro prinesiti posteljnino, posodo, pribor. V domu dobiš 2 obroka (v času ramadana ob 19h in 3h), hrano greš it iskat v menzo s svojimi posodami. Sama nisem šla nikoli po obrok ob 3h zjutraj, ker si res dobil veliko različnih stvari že pri enem obroku. V bolnici pa so nam - tujcem tudi v času ramadana priskrbeli kosilo ob 12h.

Prvih 14 dni nisem imela nobene cimre, nato pa se mi je pridružila Tunizijka, ki je ravno tako prišla na izmenjavo. Konec meseca pa me je obiskala še prijateljica iz Slovenije, večdnevni obiski v domu so dovoljeni le do konca julija, nato velja poletni malo bolj strožji režim. Teheran je drugače čisto varno mesto, seveda pa ni priporočljivo dekletom samim hoditi ponoči naokrog.

Ženske morajo v javnosti nositi ohlapna oblačila (pokrita do zapestij in gležnjev) in hejab (ruto smo imeli čez polovico lasišča). Sama sem si na Laleh bazarju in bazarju v Ishafanu kupila nekaj tunik za čez hlače (kavbojke, pajkice).

Delo v bolnišnici oz. inštitutu

Moja raziskava je potekala na Revmatološkem oddelku v laboratoriju. Začenjali smo večinoma ob 9h, kakšen krat pa ob 8h. Na tej raziskavi sva pristala dva tuja študenta, še Čeh. Pokazali so nama nekaj laboratorijskih biokemijskih postopkih (PCR, ELISA itd.), le-te sva nato tudi sama izvedla. Skoraj vsak dan sva šla zjutraj za vsaj dve uri tudi na kliniko k pacientom, kjer sva se pridružila vajah njihovih študentov. Najin mentor nama je predaval o revmatoloških boleznih, imunologiji itd. Imeli smo tudi delavnice, kjer smo se večinoma posvetili statistiki in obdelavi podatkov s programom SPSS. Ponavadi se je delo zaključilo okoli 14h, včasih malo dlje. Delavnice so včasih potekale popoldne, vse je odvisno od tega, kako se sam zмениš, se ti prilagodijo po najboljših močeh.

V bolnici je potrebno nositi uradni hejab in pod haljo imeti ohlapno obleko do zapestij in sredine stegenj. Moški in ženske se v javnosti ne smejo rokovati (bolj striktno to velja za bolnico, sicer pa je najbolje počakati, če ti bodo sami ponudili roko).

Mentorstvo

Na začetku smo se zmenili, kako naj bi raziskava potekala, večino časa pa je vse vodil mentor Maani (2 leti starejši študent), ki se je trudil res vse organizirati čim boljše. On je vodil delavnice. Drugače pa smo na kliniki prisostvovali delu treh zdravnikov, zraven je bil ves čas tudi iranski študent, ki je vse prevajal, če zdravniki niso uspeli. V laboratoriju pa je vodil delo drug mentor. Vsi so bili zelo v redu.

Socialni program

Prostega časa je bilo več kot dovolj. Iranski študentje so na začetku meseca organizirali food and drinking party v parku, nato pa so nas peljali na Bom (Teheranska 'streha') – najvišja točka mesta, na Milah tower, po raznih tradicionalnih gostilnah, kjer smo poskušali njihove tradicionalne jedi in caffe-jih, kjer je šiša s čajem seveda prava stalnica. Obiskali smo Nature bridge, Golestan palačo, Veliki bazar, Tajrish, Darband, veliko parkov itd. Na izmenjavi nas je bilo vse skupaj 6 tujcev, s tem da sta se z nami vedno družila še vsaj 2 iranska študenta. Med tednom pa smo se skoraj vsak dan po delu odpravili v bližnji Laleh park. Parki so zelo priljubljeni, tako da tam res lahko začutiš utrip iranskega življenja. Nekajkrat smo se celo pridružili športnim dejavnostim navdušenih otrok. Ker imajo ogromno praznikov, se je pravzaprav kar nekaj vikendov raztegnilo na 3 ali celo 4 dni, tako da smo se brez problema odpravili na večdnevne izlete. Obiskali smo Ishafan, Kaspijsko jezero, Shiraz, Persepolis, Qom, Lavasan itd.

Slika 1: Ishafan, Naqsh-e Jahan Square

Slika 2: Izlet na Darband

Slika 3: Izlet v Lavasan

Prevoz

Letalsko karto sem kupila dva meseca pred izmenjavo, potovala sem s Turkish Airlines prek Istanbula. Po državi smo potovali z avtobusi (je pa država zelo velika, zato obstaja možnost potovanja po državi tudi z letali). Po mestu se najbolj splača prevažati s taksiji – sistem odprtih taksijev, lahko pa tudi z avtobusi in metrojem.

Splošna ocena izmenjave

Izmenjava se mi je zelo lepo vtisnila v spomin. Iranci so eni izmed bolj prijaznih, prijetnih, sproščenih, dobrovoljnih ljudi, kar sem jih spoznala. Svoje življenje nekako delijo na javno in privatno, s tem, da je privatno zelo podobno našemu, le da še bolj izkoristijo vsak možen trenutek za veselje in zabavo. Res sem hvaležna, da sem bila lahko del njihovega življenja vsaj za en mesec, vsekakor mi bodo za vedno ostali v zelo lepem spominu.

Približna razdelitev stroškov

Povratna karta je stala 380 evrov. Stroški prehrane niso bili visoki, ker smo v domu dobili 2 obroka in še enega v bolnici. V restavracijah je stal obrok od 3-5 evrov.

Uspelo nam je iti na kar nekaj izletov, dva so organizirali iranski študentje, za vse ostale izlete pa so nam bili vedno na voljo (vedno so nam priskrbeli vse prevoze in prenočišča itd.). Sama sem za potovanja zapravila približno 300 evrov (za prevoz in prenočišča) za 3 izlete (štiridnevni izlet v Ishafan, trodnevni izlet na Kaspijsko jezero, štiridnevni izlet v Shirazu).

Slika 4: Bazar v Shirazu

Slika 5: Persepolis